

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА В ЛИПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ ЩОСУБОТИ

№ 33 [829] | Субота, 13 серпня 1983 року | Ціна 2 коп.

П'ЯТИРІЧКА: РІК ТРЕТІЙ

У РАХУНОК ЧЕТВЕРТОГО

Про швейну бригаду Херсонського УВП, яку очолює Валентина Федорівна Прищеп, говорять: ось на кого треба рівнятися! Тільки висока організованість, підкріплена міцною трудовою дисципліною, дає в кінцевому підсумку свої хороші результати.

Так, за підсумками соціалістичного змагання другого кварталу цей колектив визнано в числі переможців.

Успіхи, звичайно, не прийшли самі собою. Ім певною мірою сприяло й те, що робітники взяли на озброєння нову форму організації праці — метод єдиного бригадного наряду і наочно переконалися у його великих перевагах. Адже кожен член бригади проходить тут хорошу школу трудового виховання і загартовування.

І успіхи не забарилися. Планові завдання минулого кварталу дільниці виконала на 104 проценти. Серед правофлангових п'ятирічки швачка М. М. Гончарова, котра виконала завдання трьох років п'ятирічки, її товариші по роботі — Р. М. Ткаченко, М. І. Азовська та інші.

У ці дні на Херсонському УВП понад 50 робітників працюють з випередженням виробничої програми — в рахунок четвертого року п'ятирічки.

В. ГАЙДУК.

м. Херсон.

НА КОНВЕЙЄРІ „ЗАПОРОЖЦІ“

Кожні півтори хвилини з головного конвеєра запорізького автомобільного заводу «Комунар» сходять одна автомашинна.

Механізація й автоматизація виробничих процесів, чітка трудова дисципліна на кожному робочому місці — ось основні критерії високої продуктивності праці автомобілебудівників. З початку року колектив підприємства виготовив уже 200 автомобілів «Запорожець» понад план.

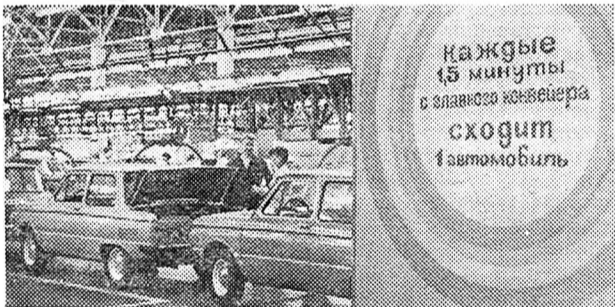
У виробничих досягненнях заводу є вагома частка праці і членів нашого Товариства. На «Комунарі» їх 79 чоловік. Трудяться вони на різних ділянках виробництва.

І скрізь, яку б роботу не виконували нечуючі робітники, всюди трудяться вони з повною віддачею. Різальник металу Коваль Костянтин Максимович з пресового цеху, Клінкевич Микола Григорович — з арматурного, Злот Микола Мойсейович — з механічного, Горохов Іван Прокопович — з ливарного цеху, систематично виконуючи норми виробітку на 160—170 процентів, уже працюють у рахунок 1985—1984 років. Якість їх продукції відмінна.

У середньому на 120—130 процентів виконують норми виробітку слюсарі-складальники Безугла Надія Олександрівна, Поліновська Катерина Миколаївна, Веремієва Олександра Леонівна, Радецький Ренгольд Ядвігівич, Ракович Павло Миколайович та багато інших.

Чудово зарекомендував себе на будовах заводу тесляр Гудко Анатолій Іванович.

Г. КАЗАКОВА,
інструктор-перекладач запорізького автозаводу «Комунар».

У цеху задачі автомобілів «Запорожець».

Каждые 15 минут с главного конвейера сходит автомобиль

Безугла Н. О.

Радецький Р. Л.

Фото О. КРАСОВСЬКОГО і Й. МІНДЕЛЯ.

ШВИДКО, З ВИСОКОЮ ЯКІСТЮ

Послугами сфери побутового обслуговування користуються нині майже кожна радянська сім'я.

Серед тих, хто з честю несе трудову естафету, — і колектив Кременчуцької фабрики індивідуального пошиття та ремонту одягу. Обсяг реалізованої понад планової продукції перевищує 4,4 тисячі карбованців.

Першість у трудовому суверенітеті впевнено веде колектив ательє «Мрія», де успішно трудяться й члени нашого Товариства. Вироблена тут продукція понад завдання становить 0,8 тисячі карбованців. Весь приріст її обсягу одержано за рахунок зростання продуктивності праці.

— Наше ательє, — говорить завідувача Тамара Гергіївна Кривченко, — по праву пишається своїми перемовими кравчинями. Серед нечуючих перед у соціалістичному змаганні веде Віра Опанасівна Бекас — висококваліфікований спеціаліст широкого профілю, не-

одноразовий переможець з професійної майстерності. А поруч з нею у шеренгу передовиків стають Валентина Григорівна Підтикан, Віра Олександрівна Бородавко та Ніна Федорівна Остапчук.

По доброму заздрити і радієш: ці жінки уміють працювати високопродуктивно і якісно. Вони роблять усе від них залежне, аби іншим членам бригади працювалося легше, було зручніше виконувати ту чи іншу операцію, з хорошим настроєм, з більшою самовіддачею.

П'ятиденне завдання — за чотири дні, з високою якістю виконання замовлень — таке правило прижилося серед членів УТОГ.

Трудовий колектив докладає всіх зусиль, щоб достроково виконати планові завдання та соціалістичні зобов'язання третього року одинадцятиріччя.

О. ЧОРНОБАЙ.

Полтавська область.

ЦЮ ГРАНДІОЗНУ битву складає цілий ряд великих операцій, проведених військами Центрального, Воронежського, Степового, Південно-Західного і Південного фронтів у серпні-грудні 1943 року. Мета цих операцій полягала в тому, щоб визволити Лівобережжю України, Донбас, Київ і захопити плацдарми стратегічного значення на правому березі Дніпра.

Зазнавши поразки в битві під Курськом, фашистське командування було змушене відмовитись від наступальних дій і на всьому радянсько-німецькому фронті перейти до оборони. Ще 11 серпня Гітлер дав наказ про термінове спорудження «Східного валу» — найбільшого оборонного рубежу на лінії від Нарви і Пскова до середньої течії Дніпра і ріки Молочної. Головною опорою цього рубежу мав стати Дніпро з його високим і крутим правим берегом, великою глибиною і багатоводдям.

Відповідно до задумів літньо-осінньої кампанії 1943 року Радянське Верховне Головнокомандування прийняло рішення завдати головного удару на південно-західному стратегічному напрямі. Війська Центрального, Воронежско-

го і Степового фронтів під командуванням К. К. Рокоссовського, М. Ф. Ватутіна та І. С. Конєва націлювалися на вихід до середньої течії Дніпра, а Південно-Західного і Південного фронтів під командуванням Р. Я. Малиновського і Ф. І. Толбухіна — до його нижньої течії і Криму.

Підготовка до нових битв

ному напрямі сильне угруповання противника, яке весь час одержувало підкріплення. Ворог був ще дуже сильний, але радянські солдати готувались до тривалого безупинного наступу. Лозунгом у ці дні стало «Визволити рідну Україну!»

По ходу дій, які розгорнулися, битву за Дніпро

можна поділити на два етапи. На першому з них (серпень-вересень 1943 року) Радянська Армія визволила Суми, Чернігів, Кременчук і Полтаву, величезну кількість інших міст і сіл, розгромила німецько-фашистські війська на Лівобережній Україні, а також у Донбасі і вийшла до Дніпра в його середній течії.

Першими в районі дій Воронежського фронту Дніпро форсували воїни 51-ї гвардійської танкової бригади 3-ї гвардійської танкової армії під командуванням генерала П. С. Рибалка. 22 вересня комсомольці М. Петухов, В. Сисолятин, В. Иванов та І. Семенов з батальйону гвардії старшого лейтенанта Пишуліна з допомогою партизанів із загону імені Чапаєва під сильним ворожим вогнем досягли правого берега ріки поблизу села Григорівка. Вступивши в бій, відважні воїни забезпечили переправу своєї роти, а потім і всього батальйону.

Одночасно з військами Воронежського фронту вийшли на дніпровські береги на північ від Києва з'єднання Центрального фронту. В ніч на 25 вересня почали переправу Дніпра війська Степового фронту. Форсування ріки не припинялось і вдень. За п'ять днів боїв на правому березі гвардійці 7-ї армії М. С. Шумілова зуміли розширити і з'єднати захоплені плацдарми в один спільний до 25 кілометрів по фронту і укріпитись на ньому.

Головним підсумком битви за Дніпро було те, що радянські війська зруйнували всі розрахунки гітлерівського командування створити тут нездоланий «Східний вал», стабілізувати фронт і затягнути таким чином війну.

О. ГРУШКО,
кандидат історичних наук.

РІКА НАРОДНОГО ПОДВИГУ

До 40-річчя битви за Дніпро

Понад 25 років трудиться на Миколаївському УВП Є. К. Ворчакова. З 1965 року Євдокія Костянтинівна працює обробницею меблів. За цей час вона стала ударником комуністичної праці, оволоділа декількома суміжними професіями, підготувала багатьох молодих робітників до рівня висококваліфікованих спеціалістів. Змінні норми передова трудівниця виконує на 110—120 процентів.

С. БОРИСЕНКО.

ЗАОЩАДЖУВАТИ — ЗНАЧИТЬ ПРИМНОЖУВАТИ

У ПОШУКУ — НОВАТОРИ

Добра слава лине про раціоналізаторів Черкаського УВП. Традиції новаторів виробництва тут творчо розвивають і примножують. Вагомих здобутків досягли раціоналізатори підприємства в третьому році одинадцяті п'ятиріччя.

Поліпшення якості продукції, продовження надійності експлуатації обладнання та устаткування, скорочення простоїв машин, збільшення міжремонтного циклу — такі завдання ставлять сьогодні перед собою черкаські мебльовики. І слово у них не розходиться з ділом. Уже за перше півріччя нинішнього року в результаті впровадження шести пропозицій досягнуто економічного ефекту 1,37 тисячі карбованців, зекономлено 660 кілограм поліефірної емалі, 4830 квадратних метрів деревинно-волоконистої плити.

Кращими з кращих раціоналізаторів по праву на підприємстві називають робітника М. Скорину, інженера-механіка В. Злих, який, до речі, за підсумками минулого року виборов перше місце серед раціоналізаторів у системі деревообробки нашого Товариства, інженера-конструктора М. Закладного. Минулий рік особливо «врожайний» був для

В. Злих. Він подав сім раціоналізаторських пропозицій з економічним ефектом понад 3 тисячі карбованців.

Серед кращих робіт новаторів варто відзначити виготовлення і впровадження у виробництво фрезерного верстата для виборки пазів під погонажну ручку, вайми для кріплення ручок до дверцят, метод використання дрібних відходів для виготовлення посилюючих ящиків.

Порівняно з попередніми роками, діяльність раціоналізаторів активізувалася, поповнився загін новаторів. Так, минулого року було зареєстровано 16 авторів, а в першому півріччі нинішнього їх нараховується уже десять.

Для пошуків творчої ініціативи раціоналізаторів адміністрація Черкаського УВП організує експедиції на місцевий деревообробний і тарний комбінат, на споріднені підприємства у Гомелі і Броварах Київської області. Широко використовуються засоби морального і матеріального заохочення. Розроблено умови змагання серед раціоналізаторів, якими, зокрема, передбачено виплату заохочувальних премій не тільки авторам пропозицій, але й тим, хто сприяє швид-

кому впровадженню авторських задумів у виробництво.

Незважаючи на істотні успіхи, раціоналізатори підприємства не заспокоюються на досягнутому. Вони добре знають про «вузькі місця» свого виробництва. І свої зусилля новатори ніяк не спрямовують на їх ліквідацію. У перспективі їм належить розв'язати питання вивантаження запарованих щитів з цеху гарячого пресування, розробити спосіб автоматичного нанесення шпакльовки на меблеві щити, вдосконалити процес завантаження сушильних камер за допомогою трекових візків, поліпшити дію нагрівальних елементів верстатів РС-9, розв'язати цілий ряд інших питань.

До зими, здавалося б, ще далеко. Але раціоналізатори, як відомо, дбайливі господарі, і в коло їх численних турбот сьогодні входить і це питання. Завчасно вони піклуються про те, щоб не підвела повітряно-очисна система. Для цього вдосконалюється привід вентиляторів, налагоджується робота компресорних установок. Незабаром ці агрегати працюватимуть більш економічно і в автоматичному режимі.

М. ВОЛЯНСЬКИЙ.

ВИХОВУЄ КОЛЕКТИВ

ЗАПИС У „КНИЗІ СОВІСТІ“

Надійного «союзника» знайшов бригадний підряд на одному із заводів Головкивміськбуду. Ним став товариський суд підприємства.

Багатьом робітникам заводу залізобетонних конструкцій № 3 малозначним здався такий випадок: молодий механік з дозволу керівництва взяв у сусідньому цеху відро розчинника. Охорона зажадала документ, його не виявилось, і, природно, виникло питання: чи не взяв самовільно? Виявилось, механіку потрібен був розчинник не для особистого користування. Але охорона все ж звернулася у товариський суд з проханням порушити питання про додержання правил звітності за матеріальні цінності. Так і з'явилась на столі голови заводського товариського суду електрозварника Б. С. Негребецького ще одна справа.

З розмови з товаришами та з досвіду роботи в своїй бригаді голова знав, що

хоча на заводі завдяки колективній відповідальності і поставлено надійний заслін розкраданню, безконтрольність часом завдає немало шкоди. Тому і виніс на розгляд суду цю справу заради корисної для всіх розмови.

Громадське попередження одній людині стало добрим уроком для багатьох робітників і службовців. Розмова на засіданні вийшла за інтересована. А вже на заводі майже повсюдно діє бригадний підряд, який підвищує відповідальність кожного за спільні успіхи або недоліки. Суворі і правильні звітність за роботу і матеріали в цих умовах набуває першорядного значення.

Він збирається з різних приводів: розглядає справи про порушення громадсько-

го порядку, трудової дисципліни, про ставлення до соціалістичної власності та багато інших.

Не так давно одна з бригад звернулася із заявою про те, що один з членів її колективу підвів своїх товаришів, не з'явившись на роботу. Здавалося б, сама бригада може дати об'єктивну оцінку вчинкові, покарати винного і морально, і карбованцем. Але робітники вирішили, що буде краще, коли поговорять з ним на суді. Це допоможе хлопцю, хорошему і потрібному в бригаді спеціалісту, виправитись. При розгляді цієї справи і з'явився перший запис у «Книзі совісті». Про нього розповідає голова товариського суду Б. С. Негребецький:

— Серйозний товариський

розгляд ведеться на наших засіданнях насамперед з виховною метою. І зовсім не обов'язково, щоб кожний з них закінчувався суворим покаранням. Частіше буває важливо, щоб той, хто став перед судом, довго пам'ятав, як розцінили товариші його вчинок, які обіцянки він їм давав. І якщо розкаюється всерйоз, якщо обіцяєш не ганьбити честь колективу, зроби запис про це в «Книзі совісті».

Записи цієї книги підтверджують, що кожен, хто їх залишив, близько до сучасня взяв думку товаришів, відчув силу колективу і має намір залишитися в ньому надовго.

Постійний пошук нових форм і методів виховної роботи на заводі ЗБК № 3 ведеться стосовно до сучасних умов виробництва. А вже, як відзначалось у постанові червеневого (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС, всі зусилля по організації ідейно-виховної роботи в кінцевому підсумку реалізуються в трудовому колективі.

В. ТИМОШЕНКО.

ЗВЕДЕННЯ

ВИПУСК НОРМАТИВНО-ЧИСТОЇ ПРОДУКЦІЇ ПІДПРИЄМСТВАМИ ТОВАРИСТВА ЗА ЛИПЕНЬ 1983 р. (в тисячах карбованців)

Назва підприємства об'єднання	План	Фактичне виконання	Процент виконання
Ужгородське № 1	23	26	113,0
Лубенське	17	19	111,8
Сумське	35	39	111,4
Житомирське	49	54	110,2
Черкаське	48	51	106,3
Бродівське	66	70	106,1
Ужгородське № 2	54	57	105,6
Дрогобицьке	55	58	105,5
Івано-Франківське	76	80	105,3
Кіровоградське	42	44	104,8
Полтавське № 2	87	91	104,6
Харківське № 2	70	73	104,3
Білоцерківське	62	64	103,2
Ровенське	31	32	103,2
Херсонське	34	35	102,9
Миколаївське	36	37	102,8
Чернівецьке	220	226	102,7
Донецьке виробниче об'єднання «Електромагніт»	319	327	102,5
Конотопське	49	50	102,0
Львівське швейне підприємство «Силует»	108	110	101,9
Вінницьке	57	58	101,8
Артемівське	57	58	101,8
Київське дослідно-виробниче об'єднання «Контакт»	334	340	101,8
Одеське виробниче об'єднання «Електрик»	147	149	101,4
Дніпродзержинське	79	80	101,3
Ворошиловградське	138	138	100,0
Комунарське	27	27	100,0
Дніпропетровське	43	43	100,0
Єнакіївське	51	51	100,0
Запорізьке	163	163	100,0
Сімферопольське	42	42	100,0
Полтавське № 1	53	53	100,0
Лебединське	29	29	100,0
Харківське № 1	67	67	100,0
Кам'янець-Подільське	36	36	100,0
Чернігівське	24	24	100,0
ВСЬОГО:	2828	2901	102,6

СТАРАННА ТРУДІВНИЦЯ

Старанно доглядає молодяк великої рогатої худоби телятниця колгоспу імені Калініна Амросіївського району, що в Донецькій області, Марія Андріївна Підлісна.

Особливо відрадні успіхи минулого місяця. Від кож-

ної з 200 закріплених за нею телиць вона одержала по 700 грамів добового приросту. Це — значно вище планових завдань і соціалістичних зобов'язань.

В. КРУГЛЯК.
Донецька область.

КОЖНОМУ МОЛОДОМУ ТРУДІВНИКОВІ — СЕРЕДНЮ ОСВІТУ

Діти в нашій країні по праву вважаються привілейованим класом. Турбота про них — це турбота про майбутнє. Особливої уваги вимагають діти, котрі мають ті чи інші фізичні вади. Виростити і виховати їх повноправними громадянами країни, активними будівниками комунізму — наш прямий обов'язок.

І. ВСЕ ТРЕБА РОБИТИ ВЧАСНО

У Донецькому обласному краєзнавчому музеї серед багаточисленних унікальних матеріалів на одному із стендів під склом бережно зберігається такий незвичайний експонат, як металева печатка. Це — особисте клеймо майстра відмінної якості токаря Донецького машинобудівного заводу імені Ленінського комсомолу Л. Г. Недева.

Якось під час зустрічі з ним зайшла розмова і про цей знак. Леонід Григорович, помовчавши, розпочав здалеку.

— Все в житті треба робити вчасно. Пам'ятаєте народну мудрість: «У молодості — вчись, у зрілому віці — трудись, в старості — пишайся». Але вчитись у молодості, на жаль, мені не

довелось. Розпочалася війна, коли мені виповнилося лише 10 років.

У нашу станицю Старошербинівську ввійшли фашисти. У приміщенні школи влаштували солдатську казарму. На шкільне подвір'я, огороджене іржавим колючим дротом, німці зігнали полонених бійців і командирів.

Довкола — озброєні вороги. Але нас, станичних хлопчаків, нелегко було залакати. Тільки настали сутінки, ми, озброївшись рогатками, «переправлялись» через, здавалось би неприступний кордон, печену картоплю, цибулю, груші, сирникові коробки, наповнені махоркою.

Чимало часу минуло відтоді, але й до цих пір у пам'яті не згасла ненависть до тих, хто намагався позбавити нас можливості вчитись і перекрити дорогу до країни знань.

Леонід Григорович замовк. Скинув рогові окуляри, протер запітнілі скельця і, ретельно прилаштувавши дужки за вухами, ніби зробив підсумок своїм думкам.

— Мене дивує: сьогодні дітям створені всі умови для навчання, — а вони лі-

ДЕКАДА КНИГИ

У Києві відбулась Декада пропаганди та розповсюдження літератури під девізом: «Реалізація Продовольчої програми — всенародна справа», присвячена виконанню рішень травневого (1982 р.) Пленуму ЦК КПРС.

У книгарнях столиці експонувались виставки-продажі літератури на сільсько-господарську тематику, плакатів, репродукцій: «Рішення травневого (1982 р.) Пленуму ЦК КПРС — виконаємо», «Досягнення передовиків — кожному господарству», «Хліб — наша совість», «Молоді господарі землі» та інші. Основна мета їх — познайомити читачів з новими книгами, брошурами, присвяченими питанням виконання Продовольчої програми.

Т. ЗАХАРЧЕНКО.

Велику політико-виховну та культурно-масову роботу з нечуючими трудівниками проводять керівники Миргородського клубу УТОГ Полтавської області. В ці літні дні вони організують бесіди, читання лекцій, огляди газет на свіжому повітрі.

Новинами про сьогоденне життя планети до членів нашого Товариства приходять поділитись також передові виробничники, агітатори, ветерани партії і праці.

На знімку: перекладач Миргородського міжрайвідділу УТОГ Н. Д. Калашник проводить з нечуючими трудівниками огляд преси.

М. ЙОСИПЕНКА.

ДИСЦИПЛІНА — СПРАВА КОЖНОГО

Виступаючи перед московськими верстатобудівниками, Генеральний секретар ЦК КПРС Ю. В. Андропов підкреслив: «Нам потрібна свідомо робітнича дисципліна, така, яка зрушила б уперед виробництво». Він закликав усіх трудівників вирішувати питання зміцнення трудової дисципліни.

Донецький обласний будинок культури розробив план заходів по виконанню рішень червеневого (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС, згідно якого в короткий час була підготовлена програма театралізованого тематичного вечора «Дисципліна — справа всіх і кожного». Вечір відбувся в Донецькому виробничому об'єднанні «Електроманіт».

...На сцені — плакат, на якому зображено робітника з твердо стиснутим кулаком і слова В. Маяковського:

**Мы всех зовем,
чтоб в лоб,
а не пятась,
Критика
дрянь
косила.**

**И это
лучшее из доказательств
Нашей
чистоты и силы.**

Зроблений також ілюстрований журнал тематичного вечора, на сторінках якого їдко висміюються порушники трудової дисципліни.

Заздалегідь готували свої виступи і агітбригада та народний ансамбль танцю «Донецькі зорі». Аматори показали глядачам жартівливі сценки, пародії, пісні, танці. Особливо сподобалися гумористичні та сатиричні номери.

Закінчився вечір пісню про Донецьк «Рідному місту» (слова Є. Нефедова, музика В. Куржева) і танцем «Руки робітничі». Такі вечори намічено провести також на всіх підприємствах обласного центру, де є компактні групи глухих.

**Л. РАДОМСЬКА,
методист Донецького
обласного будинку
культури.**

ЛЮДИ НАШОГО ТОВАРИСТВА

І В КОЛЕКТИВІ ЩАСТЯ ЗНАЙШОВ

Погляньте на вміщений фотопортрет — це керівник Бердянського міжрайвідділу УТОГ Запорізької області Павло Миколайович Преображенський. Нинішнього року невтомному трудівнику виповнилося 73 роки...

Трудова біографія члена УТОГ розпочалася в один з травневих днів 1930 року. Тоді до Новоросійського клубу глухих завітав 20-річний юнак і зустрівся там з директором радгоспу «Вогонь-1» П. К. Набоченком, котрий запропонував хлопцю роботу в їхньому господарстві.

Спочатку трудився на плантаціях, потім завідуючим їдальнею. А невдовзі поїхав на будівництво ГЕС в м. Душанбе Таджицької РСР, де працював техніком-проектувальником.

Після закінчення будівництва Павло Миколайович повернувся на Донбас і працював секретарем одного з радгоспів. Згодом його обрали головою первинної організації УТОГ.

Наприкінці 1940 року П. М. Преображенський одержав запрошення з Наркомату водного господарства Таджицької РСР на роботу в проектний відділ. Тут разом з іншими товари-

шами він добився створення республіканської школи-інтернату для глухих дітей.

Коли закінчилась війна, Павло Миколайович трудився директором УВП в м. Душанбе, займав ряд інших посад. А в 1954 році переїхав до Алма-Ати, де його призначили головою об'єднання і де працював аж до виходу на пенсію.

Організаторські здібності П. М. Преображенського виявились і пізніше, коли він в 1976 році повернувся в рідний Бердянськ і очолив первинну організацію УТОГ. З його ініціативи тут було вирішено питання про будівництво нового культзакладу.

Багато зробили за життя його невтомні руки. За хорошу працю трудівника нагороджено медаллю «Ветеран праці». А скільки вручено йому грамот, оголошено подяк!

Здавалось би можна йти на заслужений відпочинок, та хіба сидітиметься без діла! Нині Павло Миколайович не уявляє свого життя поза турботами колективу. Адаже тут, в колективі, він зростає, змушуваний, тут пізнає і знайшов своє щастя. Колектив для нього став рідним. Як дім і земля, на якій живе і трудиться.

**К. ТИТОР,
перекладач компактно
групи глухих Бердянського заводу ім. Першого Травня.
Запорізька область.**

ЗАГАРТОВАНИЙ ПРАЦЕЮ

Члену УТОГ І. С. Колеснику зараз тридцять два, а виробничий стаж його вже становить 16 років.

Спочатку Іван Станіславович працював теслею на колишньому Одеському УВП-1, а коли організувалось виробниче об'єднання «Електрик», він переключився і ось впродовж десяти років трудиться пресувальником в одному з цехів підприємства.

Досвід, висока професійна майстерність передовика дають йому змогу виконувати виробничі норми на 150—170 процентів, виготовляти тільки якісні деталі.

А коли раптом вийде з ладу верстат, Іван не стоїть без діла: обов'язково піде туди, де потрібна його допомога.

У трудовій книжці — багато заохочувальних запи-

сів. Адаже Івана Станіславовича неодноразово нагороджували грамотами, грошовими преміями, знаками «Переможець соціалістичного змагання», присуджували звання «Кращий за професією».

Серед 24 робітників, визнаних переможцями республіканського соціалістичного змагання на честь 60-річчя утворення СРСР, був і І. С. Колесник. Його нагороджено Почесним дипломом Центрального правління УТОГ і Республіканського комітету профспілки та грошовою премією.

У ці дні І. С. Колесник працює по-особливому ударно і самовіддано. На його трудовому календарі — листопад 1983 року.

**І. ЗАРІЧНИЙ,
м. Одеса.**

ВАРТО ЗАПОЗИЧИТИ

ПЛЮС ДОБРИЙ НАСТРІЙ

Захоплюючі подорожі, мальовничі краєвиди польської природи, шум морського прибою чекають працівників Житомирського деревообробного об'єднання прямо на підприємстві, де з'явився недавно «цех доброго настрою». В цьому колективі трудиться чимало і членів нашого Товариства.

У спеціально обладнаних кімнатах звучить музика, демонструються фотофільми, створено відмінні умови для короткочасного відпочинку. Лише десять хвилин триває сеанс, але він дозволяє повністю звільнитись від нервового напруження, негативних емоцій.

На підприємстві з ініціативи профспілкової організації впроваджена комплексна система «Добрий настрій». Вона охоплює всі сторони життя колективу. Прибищення цехів, інженерних служб пофарбовані у світлі тони, діють кондиціонери. На всіх виробничих ділянках обладнані «куточки за-

тишки», де зелені травичка, іскряться струмені фонтанів. Робітники своїми руками оформили у цехах затишні «міні-кафе», кімнати для проведення громадських заходів. Недавно введено в дію новий багатоповерховий побутовий корпус з магазином кулінарії, різноманітними майстернями, залом тренажерів.

В об'єднанні діють голова, цехові і бригадні ради сприяння доброму настрою робітників і службовців. Вони збирають пропозиції робітників з питань поліпшення умов праці і відпочинку, дбають про їх якнайшвидшу реалізацію, підводять підсумки оглядів культури виробництва.

На пропозицію робітників на території підприємства оформлено зелені зони відпочинку.

Повсякденна турбота про робочу людину дає свої плоди.

А. ЯНУШЕВСЬКИЙ.

У Запорізькому будинку культури відбувся випуск слухачів гуртка крою та шиття. Тут оволоділи пошиттям одягу понад 20 членів нашого Товариства.

На знімку: в один з передостанніх днів заняття проводять Тамара Юрївна Соловйова (праворуч) і перекладач Галина Михайлівна Вороникова (зліва).

Фото І. МІНЬКА.

ЛЮДИНА СТАЄ СИЛЬНІШОЮ

пуються. Що ж виходить? Від шкільного старту до фінішу, кажучи спортивною мовою, з дистанції протяжністю в 12 років, сходять багато учнів. Над цим треба серйозно задуматися.

Кадровий робітник правий. Його, людину, яка пройшла сувору і важку школу життя, не може не хвилювати майбутнє молодих людей, доля яких не легка, як і у нього самого.

Отже, де, коли, на якому витку сходять з учнівської орбіти, внутрішньо відвертаються від школи учні?

II. ПЕРША НАГОРОДА ПЕДАГОГУ

Макіївський дитячий будинок для дітей з порушенням слуху. Доглянутий, охайний, двоповерховий особняк. Заходимо на подвір'я. Не встигли оглянутися, як раптом з усіх сторін до нас кинулась зграйка дітлахів. Радісно схвилювані, вони, жестикулюючи руками, вітали гостей.

Зайшовши до вестибюля, ми опинились в дивному казковому царстві. На стіні — по-справжньому хвилююча картинна галерея. На своєрідних полотнах — папірцях із учнівських зо-

шитів — були представлені кумедні собачки і бешкетливі коти, замріяні хлопчиківка і непреступні дівчатка з стрімким розгоном косичок, різноманітні будиночки і автомобілі.

— Це — творчість наших вихованців, — з неприхованою гордістю представила виставку «Світ — очима дітей» директор О. Я. Чабан.

Разом з Ольгою Яківною ми побували в усіх групах. Нас приємно зворушила стерильна чистота й ідеальний порядок. Кожна кімната оформлена по-своєму, не за шаблоном — з любов'ю і вигадкою, зі знанням справи і великим педагогічним тактом. Відчувалося, що тут трудяться добрі і мудрі чаклуни, котрі не рахуються ні з часом, ні з працею, прагнуть допомогти своїм вихованцям якомога скоріше і глибше пізнати цей дивний світ, у якому вони живуть.

— Практика переконливо доводить, — говорить Ольга Яківна, — що глухі та й більшість слабочуючих дітей самостійно не можуть оволодіти звуковою словесною мовою. Необхідне спеціальне, науково-обгрунтоване навчання і виховання. Першою інстанцією на

цьому складному, неймовірно важкому шляху є заклад, про який ми розповідаємо. Своє головне завдання колектив вбачає у тому, щоб привчити дітей до навиків загального життя, до простого, первинного розуміння про працю.

Правда, нерідко педагогам і вихователям заважають, як це не парадоксально, самі батьки. Їх можна зрозуміти, але погоджуватися в усьому — не слід. Материнська жалість, прагнення робити все за своїх дітей, — мимоволі закладає в юних душах зерна утриманив, споживачів. Не випадково, з перших днів перебування в дитячому будинку їх залучають до суспільно корисної праці. Вся навчально-виховна робота носить конкретний, предметний характер за принципом: так зробив я, так роби й ти.

Діти, пробувши в колективі навіть короткий відрізок часу, помітно змінюються, підвищуються, кажучи науковою мовою, їх самоорганізація. А коли при черговій зустрічі з батьками дитина біжить їм навстріч і повторює дороге і таке несподіване для них

слово «мама» — це не тільки щастя для них, але й перша нагорода педагогові.

Так поступово налагоджується контакт з батьками. Вони починають розуміти: без чіткої, науково обгрунтованої системи неможливо добитися успіхів у навчанні і вихованні дитини з вадами слуху. Батьки проникаються повагою до колективу закладу, яким керує О. Я. Чабан, стають активними помічниками і вірними друзями педагогів і вихователів. Регулярно, двічі на місяць, у дитячому закладі проводяться заняття з батьками. Педагоги навчають їх за спеціальною програмою виховувати своїх дітей.

Колектив сурдопедагогів, вихователів Макіївського дитячого будинку — колектив творчий. Тут наполегливо і цілеспрямовано ведуть пошук нових форм і методів навчання та виховання своїх підлеглих.

— Ось уже третій рік ми проводимо експеримент, — говорить Ольга Яківна. — Організуємо регулярні зустрічі наших дітей з чучючю. Ми часто буваємо в гостях у дитячому садку № 19 «Макіївжитлобуд». Кожна

така зустріч — свято для наших вихованців. Треба тільки бачити, яким радісним вогником спалахують очі дітей, коли вони знайомляться зі своїми ровесниками. «Як тебе звати?» — запитують господарі у кожного нового гостя. І, зрозумівши в чому справа, при допомозі вчителів, вихователів, терпляче, з незвичайним, дорослим розумінням допомагають глухим дітям розказати про себе.

У творчому пошуку шляхів розвитку слуху у дітей перебуває вчителька групи М. П. Минаєва, вихователь В. Гергель та А. Ликовицька.

Природньо, законне бажання будь-якої людини — бачити результати своєї праці. Для педагога цей процес тривалий, складний. Сівбу від жнив часом відділяє ціле життя.

Справжнє лихо з наочними посібниками — тематичними малюнками, різноманітними заставками. Все доводиться виготовляти самим або залучати до цієї справи батьків.

І ще одна не менш важлива проблема, яка хвилює сьогодні колектив Макіївського дитячого будинку. Слабка технічна оснащення учбово-виробничого процесу.

Одна деталь, на яку ми мимоволі звернули увагу.

Протягом тривалої і цікавої бесіди Ольга Яківна кожного разу не назвала свій заклад «дитячим будинком».

— А знаєте, чому? — директор ніби очікувала нашого запитання. — У свідомості людей міцно, з перших днів завоювання нашої держави, з часів війни встоялось поняття: у дитячому будинку виховуються діти, котрі не мають чи загубили своїх батьків. У наших же вихованців — вони є...

Розповідь про життя Макіївського закладу нам хотілося б закінчити одним з багаточисленних записів, залишених у книзі відгуків, яку показала нам вчителька К. М. Стежка. «Щиро дякуємо за те, що він поступово вводить нашого сина в оточуючий світ звуків, слів, речень. Хлопчик уже багато що знає і розуміє, навчився говорити. Це приносить нам велику радість. Сім'я Шарігіна Андрія».

Знайомство з життям дитячого дошкільного закладу переконує: на першому підготовчому етапі у дітей справу поставлено відносно добре: переважна їх більшість нетерпляче чекає першого шкільного звінка.

В. ЦЕСЕЛЬСЬКИЙ.

(Закінчення в наступному номері).

У ПАМ'ЯТІ НАРОДНИЙ

У серпні — жовтні жителя міста-героя відзначають дату — 42-річчя 73-денної оборони Одеси. Вона відіграла велику роль у зриві гітлерівських планів блискавичної війни.

Населення міста вступило у винищувальні батальйони брало участь у партизанському русі.

Вагомий внесок в оборону Одеси зробили й нечучі. Як пригадують члени Товариства Н. В. Коржинецька, К. І. Бородіна, Г. Г. Бланк, А. Н. Барський, обласний відділ УТОГ став тоді центром мобілізації глухих для надання допомоги фронту. Підтримуючи зв'язки з міським комітетом партії, за його вказівкою нечучі були розподілені на дві групи. Одна з них виконувала фортифікаційні роботи в районі п'ятої станції Великого Фонтану (тепер на цьому місці споруджено монумент, що увіковічнює пам'ять про льотчиків-винищувачів, які героїчно захищали місто), інша — в найближчих колгоспах і радгоспах допомагала збирати врожай.

Минули роки. Та пережити не зітреться в пам'яті вдячних нащадків. У місті створено «Пояс слави», де відображено основні оборонні рубежі, меморіал у Центральному парку імені Т. Г. Шевченка.

Щорічно в ці дні проходять зустрічі з учасниками Великої Вітчизняної війни, проводяться екскурсії в музей партизанської слави (нерубайські катакомби) та багато інших заходів.

Ще ширше розгортається соціалістичне змагання нечучих трудівників за перевиконання своїх денних виробничих завдань. Серед правофлангових — трудівники Одеського виробничого об'єднання «Електрик»: ливарник Д. О. Мосійчук, робітник пресової дільниці Л. С. Петрунько, свердловальник М. Г. Нухімзон.

Ю. ГЕР.

КОЖЕН, хто звертається до газети, очевидно, розраховує не тільки на публікацію свого матеріалу, але й, і це головне, на відповідну реакцію з приводу порушених ним питань. Звичайно, надрукований матеріал набуває великого громадського звучання, оскільки з ним познайомляться сотні і тисячі читачів. Але в усіх випадках редакція зобов'язана довести справу до кінця, або, як кажуть, боротися за дієвість своїх виступів та листів читачів. В одному випадку виникла потреба у поширенні нового, передового, у іншому — у виявленні недоліків і виправленні становища.

Редакція газети має у своєму арсеналі чимало засобів впливу на стан справ. Але досвід переконаливо доводить, що без активної участі самих читачів і громадських кореспондентів не завжди можна зрушити справу з місця. Саме вони покликані на місцях засвідчуватись у тому, наскільки дієвими виявились газетні рядки, що зроблено для того, щоб своєчасно виправити становище або поширювати передовий досвід, а відтак інформувати редакцію. У свою чергу газета

публікує відповідні повідомлення під різними рубриками: «Нам відповідають», «Після критики», «Газета виступила, що далі?», «Слідами наших виступів», «За листом читача», «Дієвість газетного рядка» та інші.

Громадський кореспондент

справжнього становища, називаючи прізвища тих, хто зволікає справу.

Громадський кореспондент має також можливість взяти інтерв'ю в осіб, які причетні до реалізації критичних зауважень газети в опублікованих або неопуб-

лікованих листах позаштатних авторів, виявити під час бесіди з ними, що робиться фактично для усунення вказаних недоліків або з метою поширення передового досвіду. Так, коли йдеться про дієвість газетного рядка, маємо на увазі не лише критичні виступи, а й позитивні. Помилково вважати, що на позитивні матеріали нема чого добиватись дієвості, вони самі собі проб'ють дорогу до життя. Насправді, не така вже це легка справа, якщо нове, передове завжди натрапляє на перешкоди, до них ставляться з деяким недовір'ям, мовляв, що з того вийде. І тут своє рі-

шуче слово має сказати активіст газети. Порадитись з людьми, обміняти думками, перевірити свої знання, виявити, наскільки ефективнішим є впровадження нового, і виступити на сторінках газети самому або надати авторитетне слово пер-

або ж надсилають формальні відповіді. З такими фактами миритись не можна. Активіст газети повинен стояти на сторожі інтересів справи і добиватись своєчасного реагування на виступи газети.

Нарешті, доводиться нагадати про ганебні факти переслідування активістів за критичні виступи в газеті, що, на жаль, ще має місце в нашому житті і негативно впливає на дієвість та ефективність наших виступів. Таким випадкам слід давати рішучий опір, гостро виступати з викриттям усіх тих, хто порушує норми партійного і радянського життя. І тут радянське законодавство завжди на сторожі інтересів друкованого органу та його активістів. Нагадаємо хоча б відоме положення Конституції Радянського Союзу, яке переслідування за критику рішуче засуджує і забороняє. Смілива і принципова позиція громадського кореспондента завжди позитивно впливає на дієвість газетного рядка, сприяє підвищенню авторитету газети та її активістів. Будьмо ж вірні цій традиції робітничо-радгоспського руху в нашій країні!

Г. ВАРТАНОВ.

НА ДОПОМОГУ ГРОМАДСЬКОМУ КОРЕСПОНДЕНТОВІ

ДІЄВІСТЬ ГАЗЕТНОГО РЯДКА

дент, як повноважний представник редакції на місцях, покликаний оперативно, наскільки це можливо, засвідчитись у тому, що зроблено, і якщо заходів не вжито, надіслати листа до редакції з докладним викладом причин, чому так трапилось. Адже не перевелися ще й донині любителі відписок, окупаційних, запискувачі критики, у яких на папері все гладко, а насправді — ніяких зрушень. І тут доцільніше було б позаштатному автору виступити з кореспонденцією «Повертаючись до надрукованого», у ній нагадати про те, що йшлося у попередньому виступі газети, а потім змалювати картину

лікованих листах позаштатних авторів, виявити під час бесіди з ними, що робиться фактично для усунення вказаних недоліків або з метою поширення передового досвіду. Так, коли йдеться про дієвість газетного рядка, маємо на увазі не лише критичні виступи, а й позитивні. Помилково вважати, що на позитивні матеріали нема чого добиватись дієвості, вони самі собі проб'ють дорогу до життя. Насправді, не така вже це легка справа, якщо нове, передове завжди натрапляє на перешкоди, до них ставляться з деяким недовір'ям, мовляв, що з того вийде. І тут своє рі-

редовику. Коротше кажучи, активіст газети не може бути байдужим до виступів газети, його обов'язок постійно стежити за ефективністю та дієвістю її виступів і своєчасно реагувати на відхилення від встановлених норм і традицій.

Скажемо ще про одне. За радянським законодавством відповідні установи та їх керівники зобов'язані надсилати відповіді на листи трудящих до редакції не пізніше як за 15 днів з часу одержання кореспонденції. Особливого значення при цьому надається критичним листам. На жаль, не скрізь і не завжди дотримуються цього положення: затримуються в відповідях

Спартакіада «Бадьорість і здоров'я»

І помірялися силою

В один з вихідних днів група трудівників Запорізького УВП прибула на берег Дніпра, де знаходиться спортивна база підприємства. Тут щороку під девізом «Бадьорість і здоров'я» проходить спартакіада УВП за програмою комплексу ГПО. Ось і цього разу змагались між собою майже сто трудівників.

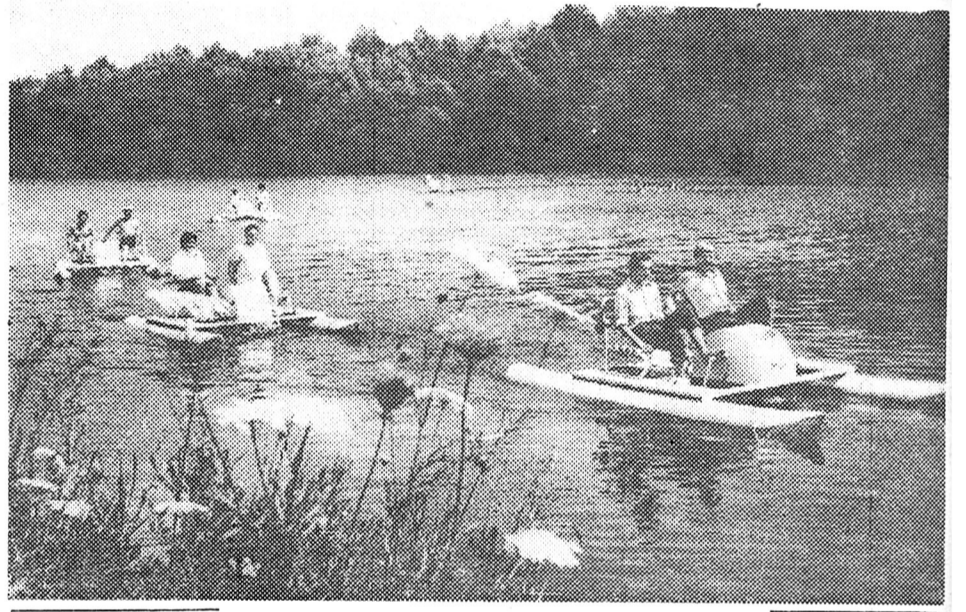
Відпочиваючи швидко встановили намети, підготували місце для стрибків у довжину, штовхання ядра, розчистили бігову доріжку. Обидва дні погода була на радість. Змагаючись, члени УТОГ виборювали призори місяця, плавали в Дніпрі, загоряли, влаштували ма-

сові розважальні ігри.

У кінці змагань досвідчені судді підраховали набрані кожним учасником очки, визначили переможців. В урочистій обстановці заступник директора УВП з виховної роботи В. М. Дюков, голова профкому Т. М. Закутна та інструктор фізкультури УВП М. Богдан вручили призерам спартакіади грамоти і пам'ятні подарунки.

Серед нагороджених — кадрові робітники підприємства О. Єрмакова, М. Белянінов, І. Тимошенко, Л. Більська, В. Чайка та інші.

С. МОРДУШЕНКО.
м. Запоріжжя.

У жаркий день на ставку.

Фотоетюд Й. МІНЬКА.

СТОЯВ спекотний задушливий полудень. Навіть вітерець, що вривався кризь відхилене вітрове скло «газика», не міг остудити їх. Андрій Комаренко помічав, як Іван Васильович Катрук раз-по-раз витирав хусточкою спітнілу шию. Його повне, гладенько виголене обличчя, вже встигло засмагнути, набрати кольору достиглого пшеничного зерна.

У Комаренка, котрий лише позавчора залишив велике місто, знову з'явилося забуте почуття простору, ні з чим незрівняно широчіні поля. Розгортаючись, воно, наче кінострічка, показувало йому все нові й нові кадри. Освітлені споминами, ті кадри воскрешали перед Андрієм Петровичем картину його дитинства. Далеко-го нині, повоенного.

Ось тут вони, малі пастушки, наголоючи на стерню босі ноги, збирали колоски, а там спостережливий і допитливий Митько відпорпав ворожу гранату. Розвели тоді хлопці вогнище, відійшли од нього на два десятки метрів, залягли, а Митько підповз ближче і жбурнув знахідку в полум'я. Пролунав оглушливий вибух, а затім розпачливий хлоп'ячий крик. Перелякани, попідводили голови, побачили заощене кров'ю Митькове обличчя, закри-вавлену кисть правої руки... Кілька секунд

отетеріло дивилися на свого товариша, який корчився від болю і страху. Мовчали.

Першим прийшов до тям Вадим. Він був найстаршим серед них, а тому скомандував: «Ану, по воду до кринички. Живо!». Усі притомом кинулись виконувати розпорядження свого ватажка, що духу помчали

Остаповому полі, чи вони самі почули вибух — до хлоп'ячого гурту підкотили на змілених конях дядько Савелій, колгоспний бригадир.

«Ну, що ви тут накоїли, халамидники?»

Знічені, низько опустивши голови, усі мовчали. Бо що тут казати? Хіба й так не

ВОДА З ПОЛЬОВОЇ КРИНИЧКИ

до видолінки, де — всі це знали — пульсувало джерело. Прибігли, позривали з голів вицвілі на сонці картузики, і, зачерпнувши джерельної води, повертались уже не бігцем, а швидким кроком, щоб не розхлюпати.

На місці вибуху їх з нетерпінням очікував Вадим. Він наказав хлопцям зливати йому на руки, після чого взявся обережно промивати Митькові рани. Так само обережно перев'язав закриті почорнілі пальці. Коли скінчив перев'язку, поранений ледь чути прошепотів пересохлими губами: «Пити!» У картузиках уже не зосталось і краплі. Хлопці знову метнулись по воду. А з часом — чи то хтось подав звістку старшим про те, що сталося на

видно? Дядько Савелій мовчки закрутив віжки за люшню, незграбно зсунувся з воза, і, поскрипуючи дерев'яним протезом, наблизився до хлоп'ят, журно хитнув головою: «Діти, діти, що ви собі думаєте? Мало того, що ми накладали головами, залишали свої руки, ноги — під Будапешта-ми, Берлінами, а тут ще й ви...» — потім підняв Митька і поніс до воза...

— Ну, й припікає. Либонь, без дощу не обійтись, — озвався Катрук і знову витяг з кишені хусточку.

Стрічка Комаренкові в споминів нараз обірвалась.

— Так, схоже на те, — підтакнув, щоб підтримати якість розмову.

Машинна тим часом спустилась до знайомого видо-

лінка. Іван Васильович легенько торкнув водія за лікоть і той пригальмував.

— Почастую вас джерельною водичкою, — сказав Катрук. — У місті такої немає.

— Це правда...

Вони ступили кілька кроків і Андрій Комаренко побачив знайому криничку. Хтось дбайливо обклав її камінням, щоб не замулювалась. А джерельце, як і колись, так само рівно та спокійно пульсувало прохолодною водою.

— Це просто диво, а не криничка. Знаєте, оце позаторік було таке посушливе літо, що багато криниць змілилі. А цій хоч би що. То ми для всіх живих брали тутечки воду.

Тим часом Грицько подав Катрукові блискучу алюмінієву посудину, якою Іван Васильович і зачерпнув світлої води.

— Пригощайтесь, — підніс Комаренкові. — Такої ніде не нап'єтесь, — невтерпів, щоб знову не похвалитись.

Андрій Петрович чемно подякував і торкнувся губами прохолодних країв металу. Зробив один ковток, другий і враз відчув, як швидко вгамовується спрага, знімається втома, а по всьому тілу розливається бадьорість і прибувають сили.

Костянтин ЛАЗАРЕНКО.

Гарнітур у конверті

Відразу після конвеєра готові мебелі деталі надходять на другу поточкову лінію. Але складати тут із стінок, полиць, боків гарнітури не будуть. Усе це дбайливо запаковують у м'яку целофанову обгортку, скріплену металевими косинцями. Деталі готові для відправлення замовникам.

Ідея розбірних гарнітур у цілому не нова. В загальному обсязі випуску меблів на кінець п'ятиріччя 70 процентів їх робитимуть саме такими. Але конструктори автоматичної ліній пакування меблевих деталей, спеціалісти інституту «Укрдипромоблі», внесли в цю ідею

доповнення для кращого збереження виробів загорнути їх у конверти.

Багато новоселам завдає прикрощів вигляд подряпаного шафи, стола. Тепер же цього не буде. Розкрив запаковані деталі — і склав «стіну». До того ж такий метод випуску меблів поліпшує роботу транспортників. Адже гарнітури — вантаж громіздкий. Поставити на машину можна один-два набори, а в громіздких шафах перевозити... повітря. Тепер на автомобілі вже є змога доставляти в магазини одночасно чотири-п'ять наборів.

(Кор. ПАТАУ).

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ!

З 1 серпня ц. р. розпочалася передплата на газету „Наше життя“ на 1984 рік.

Передплату приймають поштові філії зв'язку, агентства «Союздруку», громадські розповсюдженні преси на підприємствах та в установах, сільські листиноші.

ПЕРЕДПЛАТНА ЦІНА:

на рік — 1 крб. 04 коп.

Передплачуйте газету
„Наше життя“

Редактор П. БУЛАТОВ